

uplivom) svet okomio se na brojem relativno mali, ali duhom (naročito u ovom konfliktu) apsolutno veliki narod: prete mu svakovrsnom izolacijom (a, možda, i fizičko-oružanim uništenjem). Srpski narod stoji u znaku grčevitog otpora delovanju tih sila, sekularnih i sakralnih, koje su mnogostruko utemeljene da je skrše i satru... kakav je to svet? On se zvanično deklarise kao "ekonomska zajednica"... Ne potcenjujući važnost ekonomije... mora se zapaziti... da je to u svojoj osnovi i pojavama, materijalistički pragmatizam (Džemsovog tipa u čijem je temelju ateizam), obogotvorene tržišne privrede, koji je, u daljim reperkusijama, uslovio potrošački mentalitet kao konačni produkt svih vrednosti i znak civilizacije".

I u ostalim interpretacijama sledi se istovetna linija – kritikuje materijalistička usmerenost savremene civilizacije (posebno na Zapadu), time i njen racionalizam, a brani religijsko mistično doživljavanje sveta: "U čemu je onda sličnost Zapada i nekadašnjeg Misira? Bez sumnje, u jednoj bezbožnosti koja, ispoljavajući se u različito vreme i u različitim okolnostima, ima sličan ishod... Svet odavno nema iluzije o etničkim i duhovnim kvalitetima Zapada: ratovi koje je vodio, ekonomiju koju je razvio, nauka kojom operiše i politika kojoj pribegava, govore već sami po sebi koliko je sve to daleko od verskih, duhovnih i humanističkih ideala"(Ljubicki, 1992:1-4).

I sam patrijarh srpski Pavle drži do pravednog rata. Tako, u jednom intervjuu odgovarajući na pitanje – "Postoji li pravedan rat?" – veli: "Mišljenja sam da takav rat može da postoji i na zemlji kad postoji na nebu. U apokalipsi su sv. Jovana Bogoslova čitamo: I nasta rat na nebu; Mihail i anđeli njegovi zavojsitiše na aždaju, staru zmiju koja je đavo i satana, i ratovi aždaja i anđeli njezini i ne nadvladaše, niti im se više nađe mesto na nebu (Apokalipsis 12, 7-9). Zlo uvek napada i dobro mora da se brani. Kain uvek gleda da ubije Avelja i Avelj mora da se brani. Odbrana, dakle, od nasilja zlih, odbrana svog života od zločinaca, života i mira svojih bližnjih, granice su koje označavaju pravedan rat."(8)

Ako je suditi o napadaču u ratu na prostorima doskorašnje Jugoslavije u svetlu teološko-crkvenih tumačenja., onda to nikako ne bi mogao biti srpski narod. Time se dezavuiše i nametnuta predrasuda da Zapad